

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapostoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΙΟΥΝΙΟΥ 2015. ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Ιερομάρτυρος Θεοδότου Του εν Αϊκύρα, Ζηναΐδος μάρτυρος, Σεβαστιανής οσίας, Παναγής Ιερέως Του Μπασιά. Μνήμη Των οσίων Γρηγορίου, Θεοδώρου και Λέοντος Των εν Σάμη Κεφαλληνίας.

Έτος 8^ον Τεύχος 344

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Διαβάζουμε στην αγία Γραφή ότι ο προφήτης Ηλίας, κάποια στιγμή, νόμισε ότι δεν υπήρχε άλλος άνθρωπος στον κόσμο, εκτός από τον εαυτό του, που να πιστεύει στο Θεό και ν' αγωνίζεται για το άγιο θέλημά του. Βλέποντας τη γενική κατάπτωση και αποστασία των ανθρώπων του καιρού του απελπίστηκε, απογοητεύτηκε και γεμάτος παράπονο κραύγασε στο Θεό· «Υπολέλειμμαί εγώ μόνωτατος» (Γ' Βασ. 19,10). Κύριε απέμεινα τελείως μόνος μου· κανένα άλλο δεν βλέπω να πιστεύει στο όνομά σου. Βέβαια ο προφήτης Ηλίας έλεσε έξω στις εκτιμήσεις του. Ο Θεός του απεκάλυψε ότι υπήρχαν 7.000 ακόμη πιστοί, που δεν «έκλιναν γόνυ τω Βάαλ».

Ανάλογο παράπονο με τον Ηλία θα μπορούσαμε να εκφράσουμε και εμείς οι σύγχρονοι, καταπτοημένοι από την εντυπωσιακή εξάλπωση της αμαρτίας και της προκλητικής καταφρονήσεως του νόμου του Θεού. Αντί όμως ν' απελπιστούμε, ή και να παρασυρθούμε ακόμη, με τη σκέψη ότι «αφού όλοι έτσι σκέπτονται και ζουν άρα έτσι πρέπει και μεις να σκεπτόμαστε και να ζούμε», θα πρέπει να θυμηθούμε ότι όπως και στην εποχή του Ηλία έτσι και στη δική μας, παρά τη φαινομενική κατάπτωση των ηθών και την απιστία υπάρχουν ακόμη άνθρωποι, που δεν «έκλιναν γόνυ τω Βάαλ». Υπάρχουν όχι απλώς ευσεβείς, αλλά άγιοι μ' όλη τη σημασία της λέξεως, οι οποίοι όμως είναι άγνωστοι όπως και στην εποχή του Ηλία. Και αυτοί οι άγνωστοι άγιοι είναι ο λόγος που θεσπίστηκε η εορτή των «Αγίων Πάντων».

Εάν ανοίξουμε το Πεντηκοστάριον, το βιβλίο δηλαδή της Εκκλησίας μας, που περιέχει τους ύμνους των εορτών από την Κυριακή του Πάσχα μέχρι και την Κυριακή των αγίων Πάντων, θα δούμε στο συναξάρι της ημέρας να γράφονται τα εξής:

Α'. Ότι οι πατέρες θέσπισαν την εορτή αυτή μια εβδομάδα μετά την πεντηκοστή, για να φανερωθούν στον κόσμο οι καρποί του Αγίου Πνεύματος. Για να φανερωθούν τα χαρίσματα και η δύναμη που μοίρασε ο

Παράκλητος στους πιστούς καθιστώντας τους έτσι αγίους. Έτσι βλέπουμε, ήδη από την ημέρα της πεντηκοστής, οι απόστολοι να μιλούν ξένες γλώσσες. Ο Πέτρος ο οποίος απαρνήθηκε τον Χριστό τρεις φορές, τις δύο μάλιστα μπροστά σε δύο υπηρέτριες της αυλής του αρχιερέως, αμέσως μετά την πεντηκοστή, βγάζει την πρώτη ομιλία του και μιλάει για τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, για την θεότητα του Χριστού, ότι αυτός ήταν ο αναμενόμενος Μεσσίας, και ελέγχει τους Ιουδαίους για το ανοσιούργημα που διέπραξαν. Που βρήκε τη δύναμη ο Πέτρος και το θάρρος; Ήταν δωρεά του Αγίου Πνεύματος. Το ίδιο και οι πράξεις των μετέπειτα αγίων. Γι' αυτό αμέσως μετά την πεντηκοστή εορτάζουμε τους Αγίους Πάντας.

Β'. Ένας άλλος λόγος που θεσπίστηκε η εορτή αυτή είναι γιατί επιβαλλόταν όλοι οι άγιοι που τιμώνται χωριστά να συναχθούν σε μία κοινή εορτή, για να φανεί μ' αυτόν τον τρόπο ότι όλοι μαζί αγωνίστηκαν για το ίδιο πρόσωπο, τον Χριστό, σ' ένα κοινό στάδιο, το στάδιο της χριστιανικής αρετής, και ενός Θεού δούλοι ήσαν κι απ' αυτόν αξίως έλαβαν τους στεφάνους της νίκης. Έτσι η κοινή αυτή εορτή είναι μια παρόρμηση αλλά και μια ελπίδα ότι όλοι οι πιστοί αν αγωνισθούν όπως αγωνίστηκαν εκείνοι θ' απολάβουν κι αυτοί τους στεφάνους της εν Χριστώ νίκης και της κατά Θεόν τελειώσεως. Μας λένε οι Πράξεις των Αποστόλων (1,15) ότι οι πρώτοι πιστοί, 120 τον αριθμόν, όλοι έλαβαν το Άγιο Πνεύμα κατά την ημέρα της πεντηκοστής, και όλοι ζήσανε την εμπειρία της θεώσεως. Συνεπώς η αγιότητα δεν είναι μόνο για κάποιους εκλεκτούς αλλά για όλους τους χριστιανούς.

Γ'. Και ένας τελευταίος λόγος που προκάλεσε τη σύσταση της συλλογικής αυτής εορτής είναι ο εξής· Υπάρχουν άγιοι που είναι γνωστοί και τιμώνται με πανηγύρεις από την Εκκλησία. Υπάρχουν όμως και άγιοι άγνωστοι και αφανείς. Κάποιους τους γράφει η ιστορία όλοι τους όμως γράψανε την ιστορία της Εκκλησίας. Αυτούς λοιπόν τους αγνώστους αγίους τους γιορτάζει η Εκκλησία μας με τους γνωστούς μαζί. Κάτι ανάλογο κάνει και η πολιτεία με το «Μνημείο του αγνώστου στρατιώτου».

Πολύ βασικός και ενθαρρυντικός ο λόγος ο τελευταίος. Μας αποκαλύπτει αυτό που αποκάλυψε στον Ηλία ο Θεός. Ότι πάντα υπάρχουν άγιοι. Όπως σε μέρη έρημα που δεν υπάρχει ίχνος νερού, εάν κάνουμε γεώτρηση βρίσκουμε νερό, έτσι και στην έρημο της κοινωνίας μας, την κατάξερη από τους ανέμους του υλισμού, της αθεΐας και της απιστίας, υπάρχουν φλέβες αγιότητας μόνο που πρέπει να ψάξουμε να τις βρούμε. Και όχι μόνο άγνωστοι άγιοι αλλά και γνωστοί υπάρχουν. Έτσι στον αιώνα που μας πέρασε έχουμε τον άγιο Σάββα της Καλύμνου, τον άγιο Νεκτάριο την Αίγινας, τους αναρίθμητους αγίους της Ρωσίας, που αγίασαν κατά τους χρόνους που επικράτησε ο άθεος Μαρξισμός.

Ενώ όμως είναι ενθαρρυντικός ο τελευταίος λόγος της συστάσεως της εορτής, είναι συγχρόνως και ελεγκτικός και αφυπνιστικός για μας τους ράθυμους και ακηδεΐς. Διότι η ύπαρξη γνωστών και αγνώστων αγίων μας

ενθαρρύνει μεν αλλά και μας κρίνει και μας καταδικάζει. Αναφέρει ο ευαγγελιστής Ματθαίος την περίπτωση του πλουσίου νεανίσκου, που δεν μπόρεσε ν' ακολουθήσει τον Χριστό, γιατί είχε κτήματα πολλά. Ερώτησε τότε ο Πέτρος τον Χριστό· «Ίδού ημεῖς ἀφήκαμεν πάντα και ηκολουθήσαμέν σοι· τι ἄρα ἔσται ἡμῖν; Ο δε Ιησούς εἶπεν αυτοῖς· ἀμήν λέγω υμῖν ὅτι υμεῖς οἱ ἀκολουθήσαντές μοι ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ὅταν καθῆσῃ ο υἱός του ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καθῆσεσθε και υμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλάς του Ἰσραὴλ (Ματθ. 19,28).

Θα καθίσουν λοιπόν οἱ ἅγιοι και θα μας κρίνουν ὅπως ἀναφέρεται και στην Ἀποκάλυψη (20,4). «Και εἶδον θρόνους, και ἐκάθησαν ἐπ' αὐτοῦς, και κρίμα ἐδόθη αὐτοῖς». Ποιοι εἶναι αὐτοῖ στους οποιούς ἀναφέρεται ἡ Ἀποκάλυψη; Εἶναι οἱ ἅγιοι που μαρτύρησαν για τον Χριστό. Αὐτοῖ που δεν προσκύνησαν τον διάβολο στις ποικίλες μορφές και ἐμφανίσεις του και δεν ἔλαβαν το χάραγμα του ἀντιχρίστου.

Πως θα μας κρίνουν οἱ ἅγιοι; Ὅχι ὅτι θα ἐκφέρουν δικαστική ἀπόφαση. Κριτῆς εἶναι μόνο ο Χριστός. Θα μας κρίνουν ὅμως με το παράδειγμά τους και την θυσία τους. Λέγει ο Χριστός στο κατὰ Ματθαῖο ευαγγέλιο (12,40-42) ὅτι στη Β' Παρουσία θα κατακρίνουν τῇ γενιά του Χριστοῦ -που δεν πίστευσε σ' αὐτόν- οἱ Νινευῖτες, διότι ἐπίστευσαν στο κήρυγμα του προφήτη Ἰωνά και μετανόησαν. Θα τους κατακρίνει ἐπίσης ἡ βασίλισσα του Σαββά, διότι ἤρθε ἀπὸ τα βᾶθη τῆς γῆς για να γνωρίσει τον Σολομώντα, που ἦταν ἀπλὸς ἄνθρωπος, ἐνῶ αὐτοῖ δεν ἐνδιαφέρθηκαν να γνωρίσουν τον Θεάνθρωπο Χριστόν.

Να λοιπόν ἡ ἐνθάρρυνση ἀλλὰ και ο ἔλεγχος και ἡ κρίση των ἁγίων.

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΑΠ. ΒΑΔΡΑΧΑΝΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΟΣΙΟΣ ΠΑΝΑΓΗΣ Ο ΜΠΑΣΙΑΣ

Ο Ὁσιος Παναγῆς ο Μπασιάς γεννήθηκε στο Ληξούρι τῆς Κεφαλληνίας, το 1801 μ.Χ., και ἦταν γιός ευσεβῶν και ἐπιφανῶν γονέων, του Μιχαῆλ Τυπάλδου – Μπασιά και τῆς Ρεγγίνας Δελλαπόρτα. Ἐμαθε Ἰταλικά, Γαλλικά, Λατινικά και κατάρτισθηκε στη φιλοσοφία και τῇ θεολογία. Μικρός ἀκόμα χειροθετεῖται ἀναγνώστης και στην ἀρχὴ τῆς σταδιοδρομίας του διορίζεται γραμματοδιδάσκαλος και ἐξασκεῖ το λειτούργημα του διδασκάλου, ἀλλὰ ἐμπνεόμενος ἀπὸ τα ριζοσπαστικά κηρύγματα του Κοσμᾶ Φλαμιᾶτου και Ευσεβίου Πανά, ἐκκλησιαστικῶν ἀναστημάτων τῆς ἐποχῆς, οἱ οποῖοι υπεράσπιζαν ὅτι οἱ Ἄγγλοι (κυρίαρχοι τῆς Ἑπτανήσου) προστάτες, ουσιαστικά τύραννοι, ἐπιβουλεύονται το ὀρθόδοξο φρόνημα των κατοίκων, ἀφήνει το δημόσιο σχολεῖο και παραδίδει μαθήματα κατ' οἶκον συνεχίζοντας τῇ ἀποστολή του.

Σε ἡλικία 20 ἐτῶν, μετὰ τον θάνατο του πατέρα του, ἔχοντας ἐμφυτη

κλίση και επηρεαζόμενος από την προσωπικότητα του πολιούχου μεγάλου ασκητού Αγίου Γερασίμου και του γείτονός του, επίσης μεγάλου ασκητού Αγίου Ανθίμου, εγκαταλείπει τα πάντα και φθάνει στο «Ξηροσκόπελο», μικρό νησάκι στην κάτω Λειβαθώ Βλαχερνών και τόπο εξορίας κληρικών από του Άγγλους. Εξόριστος τις ημέρες εκείνες ήταν και ο περίφημος Ζακύνθιος κληρικός Νικόλαος Καντούνης. Δεν έμεινε όμως πολύ διάστημα καμφθείς από τις ικεσίες της χήρας μητέρας του και της απροστάτευτης αδελφής του. Επιστρέφει λοιπόν μοναχός στον κόσμο, αλλά ολόκληρη η ζωή του αποδεικνύεται συνεχής ασκητικός αγώνας και συνεπής επαγρύπνηση των μοναχικών ιδεών και αποφάσεών του.

Το 1836 μ.Χ. χειροτονείται διάκονος και πρεσβύτερος, με το όνομα Παΐσιος, υπό του Αρχιεπισκόπου Κεφαλληνίας Παρθενίου Μακρή. Δεν επεζήτησε εφημαριακή θέση. Συνήθως λειτουργούσε στο εξωκκλήσι του Αγίου Σπυρίδωνος στον Πλατύ Γιαλό, όπου συνέρρεε πλήθος πιστών, για να λειτουργηθεί και να ακούσει τα θερμά κηρύγματά του. Υπήρξε η προσωποποίηση της ελεημοσύνης και θερμός συμπαραστάτης των αδυνάτων. Έλαβε από τον Θεό το χάρισμα της προφητείας και «προϋλεγε τὰ μέλλοντα συμβαίνειν εις πρόσωπα, οίκογενείας και γενικώτερον τῆς κοινωνίας», όπως γράφεται στην εισήγηση της Αγιοκατάταξης του.

Στις 21 Μαΐου 1864 μ.Χ., γεύεται τη χαρά της Ενώσεως της Επτανήσου με τη Μητέρα Ελλάδα, για την οποία εργάσθηκε με τον δικό του αντιστασιακό τρόπο πλησίον των ηρώων ριζοσπαστών, διατηρώντας και καλλιεργώντας την Ορθόδοξη Παράδοση, σε τόσο δύσκολες πολιτικές και κοινωνικές περιόδους. Το 1867 μ.Χ., με τους φοβερούς σεισμούς της Παλλικῆς, γκρεμίζεται η οικία του και από τότε φιλοξενείται στην οικία του ξαδέλφου του Ιωάννου Γερουλάνου, πατέρα του σπουδαίου χειρουργού Μαρίνου Γερουλάνου. Λόγω της διαδοθείσης φήμης από τα πολλά θαύματα, αποφεύγοντας το φοβερό ύφαλο της πνευματικής ζωής, τον επάρατο εγωισμό, καταφεύγει στη γνωστή μέθοδο μεγάλων Ασκητών να προσποιείται τον τρελό, και έτσι συγκαταριθμείται στη χορεία των Δια Χριστόν σαλών Αγίων.

Για πέντε έτη ταλαιπωρείται κλινήρης. Και ασθενής συνεχίζει να ευλογεί, να ειρηνεύει, να καθοδηγεί, να συμβουλεύει τους Χριστιανούς, οι οποίοι νυχθημερόν τον επισκέπτονται. Εκεί δέχεται την επίσκεψη του νέου Αρχιεπισκόπου Γερμανού Καλλιγιά, στον οποίο προλέγει την ανάρρησή του στον Αρχιεπισκοπικό Θρόνο των Αθηνών. Ο Όσιος Παναγής κοιμήθηκε το 1888 μ.Χ., και στην πάνδημη μετά τριήμερο κηδεία του εξεφώνησε περίφημο επικήδειο ο Μητροπολίτης Κεφαλληνίας Γερμανός Καλλιγιάς. Η ανακομιδή των Ιερών Λειψάνων του Οσίου έγινε στις 6 Ιουνίου 1976 μ.Χ. και η Αγιοκατάταξη του έγινε από το Οικουμενικό Πατριαρχείο δια Πατριαρχικής και Συνοδικής Αποφάσεως την 4η Φεβρουαρίου 1986 μ.Χ. Τα ιερά λείψανά του φυλάσσονται εντός αργυρής θήκης στον ιερό ναό Αγίου Σπυρίδωνος Ληξουρίου, όπου και ο τάφος του.